



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobců: a) Ing. K. G., narozen X,
b) H. G., narozena X,
oba bytem X,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: J. L., narozena X,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021, č. j. KUUK/013743/2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhali vyslovení nicotnosti nebo zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021, č. j. KUUK/013743/2021, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „magistrát“) ze dne 23. 9. 2020, č. j. MDC/105220/2020. Tímto rozhodnutím magistrát vyslovil, že na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace (*všechny v tomto rozsudku uváděné pozemky a stavby jsou v katastrálním území X, pozn. soudu*). Žalobci se zároveň domáhali toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobcům náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobci předně uvedli, že napadené rozhodnutí dosud nebylo doručeno jejich tehdejšímu právnímu zástupci. Žalobci odkázali na svá dosavadní podání a vyjádření ve správním řízení. Podotkli, že ze čtyř znaků, které musí být naplněny, aby byla prokázána existence veřejně přístupné účelové komunikace, podle magistrátu nebyl naplněn pouze znak veřejnosti, přičemž ostatní znaky naplněny byly. Jelikož žalobci měli za to, že byl naplněn i tento znak, podali proti rozhodnutí magistrátu odvolání. Byl přesvědčení, že prokázali, že komunikace je od roku 1974 využívána celou řadou různých osob, tedy nejen vlastníky sousedních nemovitostí, ale i třetími osobami, konkrétně Povodím Ohře, státní podnik, i samotným městem Česká Kamenice a jeho obyvateli. Podle žalobců se jedná o nejnižší kategorii pozemní komunikace, a lze tak očekávat, že ji bude užívat relativně nízký okruh osob. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 76/2009 podotkli, že k naplnění znaku veřejnosti postačuje, že užívání neomezeným počtem osob nebude předem vyloučeno.
3. Žalobci namítali, že žalovaný své rozhodnutí postavil na nových skutkových a právních závěrech, aniž by zopakoval dokazování nebo provedl nové důkazy, aniž by je poučil o svém právním názoru a aniž by je vyzval k doložení dalších tvrzení a důkazů. Dodali, že žalovaný přesto rozšířil absenci znaků veřejné komunikace z jednoho na tři znaky. Za chybnou označili argumentaci žalovaného, že se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, neboť žalobci se na svůj pozemek mohou dostat jiným způsobem. Podle žalobců musí správní orgán v tomto řízení toliko zkoumat, zda je cesta veřejně přístupnou účelovou komunikací, nehledě na to, kolik jiných pozemků a cest se v okolí může nacházet. Žalobci měli za to, že v případě opačného postupu by došlo k zaměnění s občanskoprávním institutem služebnosti cesty a stezky. Konstatovali, že jiný plnohodnotný přístup ke své nemovitosti nemají, jelikož druhý přístup je úzký, nebezpečný a nevhodný pro parkování motorových vozidel. Doplnili, že podle příslušné judikatury nemůže silniční správní úřad vlastníky zpřístupňovaných nemovitostí nutit, aby alternativní cestu na svém pozemku vybudovali nebo ji stavebně zlepšovali tak, aby mohla po takovém zásahu plnit nutnou komunikační potřebu.
4. Za chybný označili žalobci závěr žalovaného, že není splněn souhlas vlastníka, pokud nová vlastnice pozemku (osoba zúčastněná na řízení) projevila svůj nesouhlas. Podle žalobců vstoupila nová vlastnice do práv a povinností bývalého vlastníka. Žalobci podotkli, že žalovaný měl pouze deklaratorně zkoumat, zda někdy cesta na pozemku byla a zda je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Pokud již v minulosti byly naplněny znaky veřejně přístupné účelové komunikace, je podle žalobců irrelevantní názor nového vlastníka, který nemůže souhlas odvolat. Napadené rozhodnutí považovali žalobci za

nezákonné a nesprávné s tím, že žalovaný porušil jejich práva na spravedlivý proces a právní pomoc podle čl. 36 a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření trval na svém právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že za pomoci podkladů obsažených ve správním spisu pouze doplnil a rozšířil odůvodnění magistrátu, což zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) umožňuje. Žalovaný nesouhlasil s námitkou týkající se nedoručení rozhodnutí tehdejšímu právnímu zástupci žalobců, neboť zastoupení žalobců nebylo zřejmé z podaného odvolání ani z jeho doplnění a vyplynulo až z žádosti o vydání předběžného opatření podané po vydání rozhodnutí ve věci. Žalovaný podotkl, že při posuzování zájmu na veřejném užívání vycházel mimo jiné z katastrální mapy a z výpisů z katastru nemovitostí a zkoumal, zda vlastníci sousedních pozemků využívají cestu jako jedinou a nezbytnou komunikační potřebu. Zdůraznil, že nutná komunikační potřeba nebyla pro nikoho ze zúčastněných prokázána, a v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný dodal, že všechny důležité znaky veřejně přístupné účelové komunikace řádně posoudil, včetně souhlasu vlastníka předmětného pozemku a důležité, ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

6. J. L. jako osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření předně uvedla, že pozemek parc. č. XA nikdy nesloužil jako přístup nebo cesta k domu č. p. XB, což dokládají historické a ortofoto mapy. Konstatovala, že cesta je pro ni velkou zátěží, neboť se jedná o nepovolenou stavbu, kterou zbudovali žalobci na jaře 2019. Dodala, že si vyžádala vyjádření společnosti ČEZ Distribuce, a. s., která uvedla, že se stavbou nesouhlasila a požaduje její odstranění. Podle J. L. mají žalobci přístup zajištěn přes pozemek parc. č. XC, který jim prodalo město Česká Kamenice, jakožto jediný přístup k nemovitosti. Pozastavila se nad tím, proč by žalobci měli mít luxusní přístup i s parkovištěm na jejím pozemku.
7. K užívání pozemku Povodím Ohře, státní podnik, J. L. uvedla, že pozemek byl užíván jako zařízení staveniště, nikoli jako komunikace. K užívání pozemku městem Česká Kamenice pak konstatovala, že v té době bylo město vlastníkem pozemku, a mohlo jej tedy používat podle vlastního uvážení. Podotkla, že o prodeji pozemku rozhodlo zastupitelstvo města, nikoli jeho úředníci. Dodala, že její matka souhlas s parkováním neudělila, jelikož nebyla vlastníkem pozemku. K dalším uživatelům cesty sdělila, že se jednalo pouze o osoby, které dopravovaly materiál a vykonávali pracovní či jinou činnost na pozemcích žalobců, a nejednalo se tedy o uživatele veřejné cesty. Ve vztahu k žalobci uváděnému veřejnému zájmu pro společnost Pramacom Prague spol. s r. o. (dále jen „Pramacom“) podotkla, že je veřejně známo, že žalobce a) je zaměstnancem této společnosti. Doplnila, že se služebním automobilem žalobce a) parkoval nejprve na pozemku parc. č. XC, poté na veřejném prostranství na pozemku parc. č. XD ve vlastnictví města.
8. J. L. dále popsala, že v roce 2008 žalobci nechali z tehdy neudržovaného a zarostlého pozemku parc. č. XA oddělit jeho část, dnešní pozemek parc. č. XE, který od města odkoupili a upravili jej. Následně pozemek parc. č. XA začali využívat k dopravě materiálu na své pozemky, a to bez jakéhokoli nájemního vztahu s městem. Závěrem konstatovala, že povolení ke stavbě cesty nedala a požaduje její odstranění, neboť se jedná o černou stavbu vybudovanou žalobci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

Replika žalobců

9. Na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení reagovali žalobci replikou, ve které uvedli, že ve správním řízení byli zastoupeni právním zástupcem, což jednoznačně vyplývá z plné moci, která byla udělena pro celé správní řízení a byla přiložena k návrhu na vydání předběžného opatření ze dne 4. 12. 2020; téhož dne byla doručena do datové schránky magistrátu. Žalobci měli za to, že nutnou komunikační potřebu dostatečně prokázali. K alternativnímu přístupu podotkli, že pozemek parc. č. XC, po kterém tato cesta vede, obsahuje místo široké pouze 1,5 metru, a proto po této cestě nelze jezdit motorovými vozidly, natožpak SUV vozidlem společnosti Pramacom. Dodali, že vrchní přístup je kruciólní pro užívání nemovitostí žalobců i pro společnost Pramacom, neboť vozidlo, kterým žalobce a) jezdí, je využíváno k zabezpečení infrastruktury státu. Tím, že je bráněno ve výjezdu z pozemku parc. č. XE, kde vozidla společnosti Pramacom dlouhodobě parkují, přičemž využívají veřejnou cestu na pozemku parc. č. XA, může v případě výpadku služby dojít k újmě na zdraví a majetku osob, tedy zde existuje veřejný zájem. Dále žalobci vyjádřili nesouhlas s usnesením zdejšího soudu o zamítnutí předběžného opatření a s tvrzeními J. L. a podrobně na ně reagovali.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 13. 12. 2022 tehdejší právní zástupce žalobců JUDr. Václav Cidlina, advokát, (který podáním ze dne 20. 12. 2022 soudu sdělil, že žalobce již nezastupuje) ve svém přednesu plně odkázal na písemná podání ve věci. Dodal, že se osoba zúčastněná na řízení snažila žalobce vypudit z držby tím, že do cesty kladla překážky. K tomu odkázal na usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 9. 2021, č. j. 12 Co 163/2021-215, jímž soud uložil osobě zúčastněné na řízení odstranit zábrany z příjezdové cesty na pozemku parc. č. XA a zdržet se jakéhokoli jednání bránícího žalobcům v průchodu a průjezdu po této příjezdové cestě. Podotkl, že z citovaného usnesení vyplývá, že předchozí vlastník předmětného pozemku přinejmenším mlčky projevil souhlas s jeho veřejným užíváním. Právní zástupce žalobců trval na tom, že předmětná cesta je denně využívána širokou veřejností (vozidla tam parkují a otáčejí se), což dokládají videozáznamy pořízené žalobcem a) v roce 2022. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 76/2009 podotkl, že je nutno přihlídnout k charakteru komunikace, kdy v případě nejnižší kategorie pozemních komunikací lze očekávat relativně nízké množství osob, které ji budou využívat. Připomněl, že žalobce a) využívá vozidlo svého zaměstnavatele pro údržbu kritické infrastruktury. Právní zástupce žalobců zdůraznil, že ve správním spisu by měla být založena plná moc, kterou mu žalobci udělili, a namítal, že žalovaný pochybil, pokud s ním vůbec nejednal a nedoručil mu napadené rozhodnutí, což by mohlo způsobit jeho nicotnost. Právní zástupce žalobců netrval na provedení důkazů, které navrhl v žalobě, a zároveň navrhl, aby soud provedl dokazování všemi přílohami k vyjádření ze dne 20. 4. 2021 včetně videozáznamů předložených na nosiči DVD dne 21. 4. 2021. Zpochybnil závěr žalovaného, že se žalobci mohou ke svým nemovitostem dostat jinou cestou, a poukázal na stanovisko odboru SMM (*odbor Městského úřadu Česká Kamenice, pozn. soudu*) ze dne 27. 8. 2007, podle kterého pozemek, na němž se měla nacházet žalovaným zmíněná jiná cesta k nemovitostem žalobců, pozbyl charakter komunikace a již není jako komunikace využíván. Právní zástupce žalobců nesouhlasil s tvrzením osoby zúčastněné na řízení, že na předmětném pozemku má v rozsahu požadované cesty věcné břemeno společnost ČEZ Distribuce, a. s., a dodal, že rozsah tohoto věcného břemene je zcela odlišný. Právní zástupce žalobců konstatoval, že žalovaný porušil právo na spravedlivý proces a právo žalobců na právní pomoc. Správní orgány Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

rozhodly skutkově chybně, z jimi provedeného dokazování nevyplývá závěr, že dotčená cesta není užívána širokou veřejností, a pochybily i při právním posouzení, které nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uzavřel, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

11. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání setrval na argumentaci obsažené v písemných podáních ve věci a podotkl, že videozáznamy pořízené po vydání napadeného rozhodnutí nemohou prokázat stav před jeho vydáním. Konstatoval, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy, a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
12. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl na návrh žalobců dokazování listinou nazvanou *Návrh (žádost) na vydání předběžného opatření a doplnění odvolání*, datovanou dnem 4. 12. 2020, včetně plné moci ze dne 3. 12. 2020 a doručky datové zprávy ID 849824265, a dále dokazování listinou – usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 9. 2021, č. j. 12 Co 163/2021-215. Ostatní důkazy navržené ve vyjádření žalobců ze dne 20. 4. 2021 včetně videozáznamů předložených na nosiči DVD dne 21. 4. 2021 a navržené při soudním jednání (videozáznamy na dvou nosičích CD, kupní smlouva č. 7/2019, smlouva o zřízení věcného břemene ze dne 25. 10. 2010, materiál do Zastupitelstva města Česká Kamenice konaného dne 23. 9. 2008) soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl, neboť pro posouzení důvodnosti žaloby plně postačoval obsah správního spisu a provedení navržených důkazů by na závěrech soudu nemohlo nic změnit; videozáznamy předložené při jednání a mnohé z fotografií navržených k důkazu navíc byly pořízeny až po vydání napadeného rozhodnutí, tudíž k nim podle § 75 odst. 1 s. ř. s. nelze přihlížet.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobci spatřovali v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Žalobci však blíže nespecifikovali, v čem konkrétně údajná nesrozumitelnost či nedostatek důvodů rozhodnutí spočívají, a proto soud toliko obecně uvádí, že žádné takové nedostatky neshledal. Soud v této souvislosti poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být

seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvážil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost rozhodnutí skutečně nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

16. Žalobci dále v žalobě odkázali na svá dosavadní podání a vyjádření ve správním řízení. Soud k tomuto toliko konstatuje, že soud se v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže zabývat námitkami, které žalobce uplatnil ve správním řízení, byť na ně v žalobě odkázal. Je zákonným požadavkem [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], aby žalobní body byly v žalobě výslovně vymezeny, čímž je ohraničen rozsah soudního přezkumu. Za žalobní bod přitom nelze považovat obecný či paušální odkaz na určité podání uplatněné ve správním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 5 Afs 59/2008-79), a to tím spíše, pokud na ně správní orgán reagoval. V projednávané věci správní orgány na argumentaci žalobců uplatněnou v jejich podáních a vyjádřeních ve správním řízení odpověděly ve svých rozhodnutích. Za dané situace se měli žalobci v žalobě bránit proti konkrétním závěrům žalovaného (magistrátu) reagujícím na jejich námitky obsažené v jejich písemných podáních, což pochopitelně nelze činit prostřednictvím odkazu na tato podání zpracovaná v době, kdy žalobcům závěry správních orgánů ještě nebyly známy. Lze tedy uzavřít, že odkaz žalobců na jejich podání ve správním řízení nepředstavuje žalobní bod, a soud se proto argumentací v těchto podáních obsaženou nezabýval.
17. K námitce, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo doručeno tehdejšímu právnímu zástupci žalobců, soud uvádí, že z rozhodnutí magistrátu ze dne 22. 12. 2020, jímž byla zamítnuta žádost žalobců o vydání předběžného opatření, je zřejmé, že žalobci byli zastoupeni právním zástupcem. Skutečnost, že návrh na vydání předběžného opatření podali žalobci prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce, zmínil rovněž sám žalovaný na straně 2 napadeného rozhodnutí. K předmětné námitce žalovaný ve svém vyjádření pak uvedl, že právní zastoupení žalobců vyplynulo až z žádosti o vydání předběžného opatření. Soud podotýká, že po prostudování správního spisu předmětnou plnou moc nenalezl, avšak mezi účastníky není sporná skutečnost, že při podání návrhu na vydání předběžného opatření byli žalobci zastoupeni právním zástupcem. Tímto podáním ze dne 4. 12. 2020 nazvaným *Návrh (žádost) na vydání předběžného opatření a doplnění odvolání* a k němu přiloženou plnou mocí a doručenkou provedl soud při jednání důkaz,

čímž ověřil, že plná moc skutečně byla magistrátu doručena dne 4. 12. 2020, tj. s dostatečným předstihem před vydáním napadeného rozhodnutí. Z obsahu plné moci je zřejmé, že se vztahovala také na řízení o opravných prostředcích. V této souvislosti soud připomíná, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek. Proto se plná moc předložená tehdejším právním zástupcem žalobců v řízení před magistrátem jakožto správním orgánem prvního stupně (konkrétně jako součást doplnění odvolání) vztahovala také na řízení odvolací. Žalovaný pochybil, nedoručil-li napadené rozhodnutí tehdejšímu právnímu zástupci žalobců. Soud konstatuje, že se sice jedná o vadu řízení, avšak tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož nebyla porušena žádná práva žalobců, když žalobci podali proti tomuto rozhodnutí včasnou žalobu. Ostatně ani sami žalobci neuvedli, jak konkrétně toto pochybení žalovaného zasáhlo do jejich práv. Soud proto v chybném postupu žalovaného při doručování napadeného rozhodnutí neshledal důvod pro zrušení tohoto rozhodnutí, natožpak pro vyslovení jeho nicotnosti [nejde o těžkou vadu působnosti (pravomoci) a příslušnosti, zásadní nedostatek projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění trestného či absolutně nemožného, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje, ani o nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí – srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS]. Soud zároveň v popsaném chybném postupu žalovaného neshledal ani porušení práv žalobců na spravedlivý proces a na právní pomoc.

18. Dále se soud zabýval námitkou, že žalovaný své rozhodnutí postavil na nových skutkových a právních závěrech, přičemž nezopakoval dokazování ani neprovedl nové důkazy, a rovněž žalobce nepoučil o svém právním názoru a nevyzval je k doložení dalších tvrzení a důkazů.
19. Podle § 90 odst. 5 věty první správního řádu platí, že *„[n]eshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.“*
20. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 3. 2020 podali žalobci žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci veřejné účelové komunikace na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X, kterou odůvodnili tím, že nový vlastník předmětného pozemku brání v užívání veřejně přístupné účelové komunikace. Dne 3. 4. 2020 oznámil magistrát zahájení řízení dalším účastníkům řízení. Následně dne 13. 7. 2020 vydal magistrát sdělení o ukončení dokazování a poučil účastníky řízení, že mají možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Magistrát poté dne 23. 9. 2020 podle § 142 odst. 1 správního řádu rozhodl, že se na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, neboť neshledal naplnění druhého ze čtyř znaků veřejně přístupné účelové komunikace. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný korigoval odůvodnění rozhodnutí magistrátu v tom smyslu, že neshledal naplnění druhého, třetího i čtvrtého znaku veřejně přístupné účelové komunikace.
21. Jak již soud uvedl výše, rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48, dospěl k závěru, že *„[n]ejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..“*

orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje a uvádí, že v projednávané věci se žalovaný ztotožnil se závěrem magistrátu, že předmětná cesta není veřejně přístupnou účelovou komunikací, a odvolání žalobců tak podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Současně však provedl částečnou úpravu odůvodnění rozhodnutí magistrátu, neboť kromě absence znaku veřejnosti komunikace rovněž neshledal naplnění znaků souhlasu vlastníka a nezbytné komunikační potřeby. Soud tedy konstatuje, že žalovaný nijak nepochybil, když na základě shodných podkladů dospěl k odlišnému názoru ve vztahu ke dvěma znakům definujícím veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Dále soud podotýká, že správní řád nestanoví správním orgánům povinnost, aby během správního řízení informovaly účastníky řízení o svém právním názoru. Tento právní názor je právě vyjádřen v rozhodnutí správního orgánu. Stejně tak za situace, kdy účastníkům bylo zachováno právo vyjádřit svá stanoviska včetně práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a magistrát podle § 3 správního řádu zjistil skutkový stav, o němž nebyly důvodné pochybnosti, neměli magistrát ani žalovaný povinnost vyzývat účastníky k doložení dalších tvrzení. Soud tyto námitky tedy shledal nedůvodnými, přičemž v postupu správních orgánů nezjistil ani tvrzené porušení práva na spravedlivý proces.

22. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) platí, že „[p]ozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.“ Z § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že „[ú]čelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.“
23. Před vyhodnocením dalších žalobních bodů považuje soud za potřebné připomenout, že účelová komunikace může být považována za veřejnou pouze v případě, že současně splňuje základní podmínky vyplývající z citovaných ustanovení zákona o pozemních komunikacích a blíže konkretizované judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví a Ústavního soudu. K těmto základním podmínkám patří souhlas vlastníka příslušného pozemku a s ním spojená veřejnost komunikace a dále nutná komunikační potřeba. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015-14, publ. pod č. 3371/2016 Sb. NSS, vyslovil, že „[s]ouhlas vlastníka je tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace (§ 7 odst. 1 zákona ... o pozemních komunikacích), u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob (tj. veřejnost). Znak nutné komunikační potřeby se naopak zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice. Oba uvedené znaky musí být naplněny, aby bylo možno na soukromém pozemku deklarovat veřejnou cestu, avšak zkoumat je třeba každý z nich zvlášť.“ Problematikou souhlasu vlastníka pozemku se zabývaly např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 22.

12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60, publ. pod č. 2028/2010 Sb. NSS, případně ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66, publ. pod č. 2012/2010 Sb. NSS.
24. K požadavku veřejnosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, publ. pod č. 2826/2013 Sb. NSS, konstatoval, že *„[o]becně užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti blíže neurčeného okruhu osob tuto komunikaci bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. Nejde-li o cestu obecně užívanou, nemůže jít ani o pozemní komunikaci. Úprava užívání takové cesty proto musí být řešena nikoli prostřednictvím institutů veřejného práva (deklarace veřejně přístupné účelové komunikace), ale práva soukromého.“*
25. Na výše uvedené požadavky navazuje poslední znak, kterým je nutná komunikační potřeba, tedy že konkrétní cesta musí být pro dopravu v určitém místě skutečně nezbytná, nikoli pouze tzv. „cestou z pohodlí“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06). Všechny tyto podmínky (znaky) musejí být naplněny kumulativně. Chybí-li byt' jediná z nich, nelze existenci veřejně přístupné účelové komunikace deklarovat.
26. K argumentaci žalobců, že v daném správním řízení musí správní orgán toliko zkoumat, zda je cesta veřejně přístupnou účelovou komunikací, nehledě na to, kolik jiných pozemků a cest se v okolí může nacházet, zdejší soud poukazuje na zmíněný nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, podle kterého *„... vedle nezbytného souhlasu vlastníka je podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Z dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv se totiž jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům.“* Na tento nálezy Ústavního soudu navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014-85, publ. pod č. 3571/2017 Sb. NSS, podle kterého *„[p]ři zjišťování existence veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je nezbytné posoudit splnění podmínky nutnosti komunikační potřeby i v případě, že právní předchůdce vlastníka komunikace souhlasil s jejím veřejným užíváním.“* V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Pokud tedy Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 postavil vedle sebe dvě kumulativní podmínky ústavní konformity existence veřejně přístupné účelové komunikace, nelze podle Nejvyššího správního soudu z nálezu dovodit, že druhou podmínku lze fakticky konzumovat splněním podmínky první. Pak by ostatně bylo posouzení podmínky nutné komunikační potřeby irelevantní: buď by byla splněna podmínka souhlasu, a tedy by bylo možné deklarovat veřejně přístupnou účelovou komunikaci (bez ohledu na naplnění podmínky komunikační potřeby), anebo by nebyla splněna podmínka souhlasu, a nemohlo by se tak jednat o veřejně přístupnou účelovou komunikaci (opět bez ohledu na naplnění podmínky komunikační potřeby).“*
27. Žalobci se tedy mýlí, pokud se domnívají, že správní orgány nebyly oprávněny zkoumat existenci znaku nutné komunikační potřeby a že v případě opačného postupu by došlo k zaměnění s občanskoprávním institutem služebnosti cesty a stezky. Soud naopak zdůrazňuje, že absence daného znaku vylučuje možnost vyslovit, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, tudíž úvaha žalovaného, zda se žalobci mohou na svůj pozemek dostat jiným způsobem, je zcela namístě.
28. Soud dále zdůrazňuje, že otázka nezbytné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby představuje podmínku proporcionality omezení vlastnického práva vlastníka pozemku, na

němž se komunikace nachází, a to s ohledem na skutečnost, že vlastnické právo je garantováno v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům (srov. již zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2021, č. j. 5 As 57/2019-53).

29. Žalovaný ve svém rozhodnutí ve vztahu k naplnění podmínky (znaku) nutné komunikační potřeby dospěl k závěru, že k nemovitostem žalobců existuje alternativní cesta, a to z komunikace ve vlastnictví města Česká Kamenice, která se nachází na pozemku parc. č. XF, a dále po pozemku parc. č. XC ve vlastnictví žalobců. Soud se s tímto názorem žalovaného ztotožňuje a dále uvádí, že z tvrzení samotných žalobců a z dokumentů jimi předložených vyplynulo, že pozemek parc. č. XC byl do roku 2008, kdy jej žalobci získali do svého vlastnictví, součástí pozemku parc. č. XF. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že pozemek parc. č. XC přímo navazuje na místní komunikaci vedenou po pozemku parc. č. XF. Vzhledem k této místní situaci nelze vůbec hovořit o nutné komunikační potřebě, neboť pozemek žalobců parc. č. XC a prostřednictvím něj i další pozemky žalobců jsou již v současné době napojeny na komunikační síť tím, že k pozemku parc. č. XC bezprostředně přiléhá místní komunikace.
30. Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že pozemek žalobců parc. č. XC je v jednom místě široký pouze 1,5 metru, a není tak možné dostat se automobilem blíže k domu. I přes tuto drobnou překážku je k pozemkům žalobců zajištěn přístup v souladu s ustálenou judikaturou, jakkoli za ztíženějších podmínek. Takto ztíženější přístup totiž podle názoru soudu nepřeváží nad vlastnickým právem, neboť neznemožňuje se k nemovitostem dostat. Soud dodává, že žalobci mohou k parkování využít část pozemku parc. č. XC do místa zúžení, a pokud chtějí automobilem parkovat blíže k domu, nic jim nebrání rozšířit vjezd na pozemek za pomoci sousedního pozemku parc. č. XG, který je rovněž v jejich vlastnictví. K tvrzení žalobců přednesenému při jednání soudu, že pozemek, na němž se měla nacházet žalovaným zmíněná jiná cesta k nemovitostem žalobců, pozbyl charakter komunikace a již není jako komunikace využíván, soud připomíná, že sami žalobci v žalobě nezpochybňovali existenci tohoto přístupu ke svým nemovitostem, pouze namítali jeho nepoužitelnost pro motorová vozidla. Podle názoru soudu navíc není podstatné, zda má zmíněný druhý přístup charakter komunikace, či nikoli, a proto je žalobci akcentované stanovisko odboru SMM (*odbor Městského úřadu Česká Kamenice, pozn. soudu*) ze dne 27. 8. 2007 irelevantní; rozhodující je, že žalobci mají možnost se tudy ke svým nemovitostem dostat.
31. K tvrzení žalobců, že podle příslušné (blíže nespecifikované) judikatury nemůže silniční správní úřad vlastníky zpřístupňovaných nemovitostí nutit, aby alternativní cestu na svém pozemku vybudovali nebo ji stavebně zlepšovali tak, aby mohla po takovém zásahu plnit nutnou komunikační potřebu, soud poznamenává, že žalobci mají základní přístup ke svým nemovitostem zajištěn přes svůj pozemek parc. č. XC bez stavebních zásahů. Skutečnost, že jde o přístup méně pohodlný a neumožňující vjet automobilem do míst, kde žalobci dosud parkovali, nemůže na závěrech soudu nic změnit, neboť pouhé pohodlí žalobců není z hlediska proporcionality dostatečným důvodem pro omezení vlastnického práva J. L. tím, že by na jejím pozemku parc. č. XA byla shledána veřejně přístupná účelová komunikace.

32. Směřem k žalobcům soud dále podotýká, že z jejich tvrzení ani ze správního spisu nevyplývá, že by se na předmětných pozemcích žalobců nacházelo zařízení, které by sloužilo k zabezpečení technické infrastruktury státu, a že by tedy byla nutná přístupnost pozemků pro vozidla a případně technické pracovníky společnosti Pramacom. Ze správního spisu a z tvrzení žalobců je naopak zřejmé, že žalobce a) je zaměstnancem předmětné společnosti a její vozidlo využívá jako služební – dopravuje se jím na místa zásahu. Toto vozidlo cestu na pozemku parc. č. XA využívá pouze k tomu, aby s ním žalobce a) mohl parkovat na pozemcích ve vlastnictví žalobců, tedy v místě svého bydliště. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že neexistuje žádný veřejný zájem na tom, aby vozidlo společnosti Pramacom mělo přístup na pozemky ve vlastnictví žalobců; jde o ryze soukromý zájem a pohodlí žalobce a). Namítanému hrozícímu bezpečnostnímu incidentu spočívajícímu v tom, že by zmíněné vozidlo nemohlo v důsledku zablokování cesty přes pozemek parc. č. XA vyjet, lze podle názoru soudu předejít tím, že žalobce a) bude své služební vozidlo parkovat jinde.
33. Soud dále nepřehlédl, že žalobci již ve správním řízení upozorňovali na skutečnost, že předmětnou cestu přes pozemek parc. č. XA užívají také další osoby. Nutná komunikační potřeba by tak teoreticky mohla existovat na straně těchto dalších osob. Žalobci však zcela opomíjejí fakt, že jimi požadovaná účelová komunikace sice navazuje na existující pozemní komunikaci nacházející se na pozemku parc. č. XH ve vlastnictví města Česká Kamenice, nicméně vede toliko na hranu pozemků v jejich vlastnictví a je zakončena branou. Z toho podle názoru soudu vyplývá, že předmětná komunikace může plnit toliko komunikační potřebu žalobců a osob, které touto cestou přijíždějí na jejich pozemky, protože jinak nikam nevede. Za nutnou komunikační potřebu soud rozhodně nepovažuje parkování vozidel sousedů či kohokoli jiného ani otáčení vozidel, neboť užívání za účelem parkování či otáčení vozidel v žádném případě nenaplnuje smysl účelové komunikace jako komunikační spojnice a navíc zároveň nesplňuje znak nezbytnosti – jde pouze o pohodlí dotčených osob, které bez souhlasu vlastníka využívají cizího pozemku, aby to měly k autu blíž, případně aby si zjednodušily otáčení vozidel. Nutná komunikační potřeba pak není dána ani na straně společnosti ČEZ Distribuce, a. s., jež nepotřebuje cestu, nýbrž toliko přístup ke své transformační stanici, který má zajištěn na základě věcného břemene.
34. Lze tedy shrnout, že podmínka nutné komunikační potřeby nebyla v daném případě naplněna. Totéž podle názoru soudu platí i pro podmínku veřejnosti, tj. užívání blíže neurčeným okruhem osob. Jako komunikační spojnice totiž cestu přes pozemek parc. č. XA užívají pouze žalobci a osoby, které touto cestou přijíždějí na pozemky žalobců, neboť jinak tato cesta nevede. V žádném případě se ovšem nejedná ani nemůže jednat o blíže neurčený okruh osob, nýbrž výlučně a jen o malé množství konkrétních osob s přímou vazbou na žalobce. Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, publ. pod č. 2826/2013 Sb. NSS, za daných podmínek se nemůže jednat o obecně užívanou cestu. Již z povahy předmětné cesty, která nevede jinam než na pozemky žalobců, a to přes jejich bránu, jednoznačně plyne, že užívání této cesty neomezeným počtem osob postrádá smysl, tedy je předem vyloučeno. V tomto smyslu považuje zdejší soud argumentaci žalobců odkazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60, publ. pod č. 2028/2010 Sb. NSS, za nepřiléhavou.
35. Za situace, kdy předmětná cesta přes pozemek parc. č. XA neslouží k obecnému užívání a o její využití usilují pouze žalobci (a možná někdo z jejich sousedů), není namístě její užívání upravovat prostřednictvím institutů veřejného práva. Úprava užívání předmětné

cesty je tedy výhradně záležitostí individuálního vztahu mezi žalobci a vlastníkem pozemku parc. č. XA, a to např. formou zřízení věcného břemene, o což ostatně žalobci původně usilovali. Pokud nedojde k dohodě, mají žalobci možnost domáhat se svých práv v občanském soudním řízení.

36. Vzhledem ke skutečnosti, že podmínky (znaky) veřejně přístupné účelové komunikace musí být naplněny kumulativně a v daném případě nejsou splněny podmínky nutné komunikační potřeby a veřejnosti (nedostatek každé z nich je sám o sobě dostatečným důvodem pro závěr, že se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci), vyhodnotil soud jako nadbytečné zabývat se splněním ostatních podmínek (znaků). Jejich případné naplnění by totiž nemělo na výsledek řízení žádný vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 9 As 301/2019-27). Stejně tak pokládá zdejší soud za nadbytečné reagovat na nesouhlas žalobců s usnesením zdejšího soudu o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření a s tvrzeními J. L.; soudu ostatně v tomto řízení nepřísluší řešit sousedské spory.
37. Pro úplnost soud dodává, že na shora uvedených závěrech nemůže nic změnit ani usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 9. 2021, č. j. 12 Co 163/2021-215, jímž soud uložil osobě zúčastněné na řízení odstranit zábrany z příjezdové cesty na pozemku parc. č. XA a zdržet se jakéhokoli jednání bránícího žalobcům v průchodu a průjezdu po této příjezdové cestě. Toto usnesení totiž nic nevypovídá o tom, zda byly splněny podmínky pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace. Citované usnesení navíc bylo vydáno ve zcela specifickém řízení o žalobě z rušené držby podle § 176 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve kterém není smyslem žaloby ochrana práva, ale pokojného stavu, a proto v něm soud nezjišťuje, zda se jedná o držbu řádnou, poctivou nebo pravou (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3074/17). Zmíněné usnesení zdejšího soudu ze dne 17. 9. 2021 tudíž nemůže být důkazem o právu řádné, poctivé či pravé držby na straně žalobců, dokládá pouze faktický stav existující v době jeho vydání, tj. že žalobci dotčenou příjezdovou cestu užívali a osoba zúčastněná na řízení jim v tom bránila. Tato skutečnost však s ohledem na shora uvedené nemá pro nyní projednávanou věc žádný význam.
38. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
40. Soud dále rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. prosince 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu